

Nr. 14

Mandag 17. april 1950

4. årg.

Den norske jøssingklikk i Buenos Aires UTE I HARDT VÆR

Fire av klickens medlemmer arrestert for
ulovlige transaksjoner i sement og valuta

De argentinske myndigheter påstår at presseattaché
Leif Borthen også har vært implisert i
ulovlige valutatransaksjoner

Fra vår korrespondent, E. Ljosaa, Buenos Aires

AVSTANDEN MELLOM ARGENTINA og Norge er så stor, at det her i Buenos Aires er vanskelig å holde seg a jour med alt som foregår i Norge, og det har derfor krevet sin tid før jeg har fått full rede på den skammelige virksomhet, som den tidligere presseattaché i Argentina, herr Leif A. Borthen har utøvet i presse og kringkasting etter sin hjemkomst. For meg ser det ut som om Borthen søker å benytte den fortsatte hatefulle forfølgelse av Nasjonal Samlinga emigrerte medlemmer og meg, som springbrett for en påtenkt karriere i den norske utenriksrepresentasjon, etter at hans virksomhet her i landet kom til en avslutning etter bare fire års forløp istedet for de fem som han etter forlydende skulle ha fått tilsagn om.

Den første av hans utgydelser fremkom i Dagbladet av 11. november ifjor under den prangende ovrtskrift:

«Vi må ikke legge ned vårt opplysningsarbeide i Sør-Amerika». — «Det er forferdelig kortsynt og i lengden dyrt».

SELVSAGT ER DET BORTHEN SELV som er den verdifulle faktor som ikke må legges ned «av sparekyn», når hele informasjonstjenesten på Sør-Amerika bør tas opp til revisjon og en generalplan utarbeides slik at han etter kan få anledning til å virke i Syd-Amerika og så hat og øket uvennskap mellom de to landene og emigranter der.

Thoralv Øksnevad
i form.

På «Olavstemna» i juli 1945 på Stiklestad uttalte den for sin ynkelige opptreden i 1940 og sitt stortalende Londonbabbel så bekjente herr Thoralv Øksnevad bl. a.:

«.... Det hadde været gravskjendere på Stiklestad, — folk som utropte seg som kristmenn, korsmenn, hakekorsmenn — og kongsmenn som brukte Olavs farger og hans navn og minne i sin propaganda. Nå er de borte, og de er ynkelige i sin holdning der de nå stilles til ansvar for sine gjerninger. Men de som går ute, ridderne av den dærlige samvittighet, vil nok forsøke å holde sammen, og dem må man være på vakt mot. Alle nordmenn må nå vite at friheten bare kan verges med sverd ved lend.» (Dagsavisen 30.7.45).

Når gjorde herr Øksnevad det?

Enorett for Norge.

Norsk læge fremlegger oppsiktsvekkende og epokegjørende biologisk teori. Mennesker, planter og dyr sender ut elektromagnetiske bølger.

MULIGHETER FOR EFFEKTIVT MIDDEL MOT BAKTERIEKRIG.

Påvirkning av enkeltindivider og menneske-samlinger ved hjelp av spesielle bølger.

Dødssyk og med attest om at tilstanden var håpløs — ble Rutledal trukket for retten

Gamle motstandere i Bergen på litt kort — grav etterforskningen i hans sak

Da Rutledal bad om rettsbeskyttelse så dommeren: «Det har ikke noe betydning for saken»

Hvorfor fikk ikke Rutledal fore forsvarsvitner?

Av Brynjulf Rutledal

SOM JEG NEVNT I MIN FORRIGE ARTIKKEL fortsatte man med tortureringen av min far politibetjent Henrik Rutledal, inntil han måtte slippes ut for å unngå at han døde i leiren. Mishandlingen foregikk til tross for at han hadde flere sykeattester. Han fikk heller aldri skikkelig medisn. Endel av sykeattestene offentliggjøres herved:

1) «Henrik Rutledal har et slit i ryggen som gjør visse gymnastiske bevegelser vanskelig for ham.

14. juni 1945,
S. Røise, (sign.)

2) «Distriktslæge S. Røise. Attest.

Henrik Rutledal, f. 1889 ligger av høyt blodtrykk med albuminuri. Blir fort andpusten. Han tåler ikke tyngre arbeide. Må hvile minst 2 timer midt på dagen Espeland 1. oktober 1945.

S. Røise (sign.)

3) «Espeland Fangeleir.

Espeland 12.11 —46. 467 Rutledal er meget syk og tåler ikke å sitte lenger i en liten selle.

K. Augesen (sign.)
læge».

JEG HAR LIGGENDE FLERE SYKEATTESTER i samme bunke, men tror ovennevnte skulle gi klar beskjed om at Rutledal virkelig var syk og at skikkelig sykehusopphold ville ha vært det riktige og ikke å torturere mannen. Noen dager etter at dr. Augesen hadde skrevet ut sykeerklæringen av 12/11 46 ble Rutledal sluppet på frifot, men da var spillet drevet for vidt. Døden banket på porten.

VAREN 1947 FIKK MIN FAR gjennom sin forsvarer beskjed om at han skulle opp i retten med det første. Min far skrev da tilbake at han lå til sengs etter torturen på Espeland. Ett par dager etter, kom distriktslæge Natvig og skulle undersøke om Rutledal var så syk at han ikke kunne møte. Lægen var sendt etter ordre fra politimesteren i Bergen. Rutledal ble undersøkt og der ble tatt 2 blodprøver av ham. Noen dager etter dette, ble min mor oppringt og der ble da gitt ordre om at Rutledal øyeblikkelig skulle reise til læge for kontroll da distriktslægen ikke hadde apparater til å undersøke ham med. Min mor nektet å la sin mann reise medmindre der ble sendt sykebære og folk til å

bære ham ombord i båten. Sykebåren kom, men ingen hadde fått beskjed om å bære ham. En av bygdens folk måtte da støtte ham ned til kaien. Min far var da meget syk og måtte hjelpes ombord i rutebåten.

I BERGEN BLE RUTLEDAL UNDERSØKT av fengelslæge Ingebriktsen som sa rett ut til min far at han simulerte, og at han godt kunne gå opp i retten. Rutledal protesterte sterkt på dette, men lægen svarte da uforskammet: «at når De har rotet Dem opp i dette må De også ta følgene og oppføre Dem som en voksen mann». — Det ble da bestemt at Rutledal skulle møte i retten, men noe kom i veien og saken ble utsatt.

DA DETTE HENDTE var jeg på en utekommando på Blåmannen. Det kom telefonbeskjed til meg om at min far ønsket å tale med meg, men da han ikke kunne komme opp dit jeg var, fikk jeg anledning til å besøke ham i byen. Jeg traff ham i Velten, der landsvikpolitiet holdt til. Jeg så med en gang at far var sterkt medtatt og fikk ham med meg inn til politibetjent Asebø, som var en slags sjef ved avdelingen. Der hadde jeg et kraftig oppgjør med Asebø og sa min mening om dette og hint. Jeg krevde av Asebø, at han skaffet kr. 5000 til sykehusopphold for min far og bad om at han gjorde det han kunne for at Rutledal ble innlagt på sykehus. Asebø var til å begynne med uvillig, men jeg ga meg ikke. Jeg tror Asebø var redd for at jeg visste for meget og da også om hans tidligere meritter, f. eks. da han for endel år tilbake opptrådte i tyll i full uniform. (Dette skal jeg imidlertid komme tilbake til senere. Det vil gi en viss karakteristikk av denne nå så «store» mann. Også andre størrelser innen politiet skal få den usminkete

de ovtrakkitt:
«Vi må ikke legge ned vårt opplysningsarbeide i Sør-Amerika». — «Det er forferdelig kortsynt og i lengden dyrt».

SELVSAGT ER DET BORTHEN SELV som er den verdifulle faktor som ikke må legges ned «av sparsomheten», når hele informasjonstjenesten på Sør-Amerika bør tas opp til revisjon og en generalplan utarbeides, slik at han etter kan få anledning til å virke i Syd-Amerika og så hat og øket uvennskap mellom jøssinger og emigranter, der hvor han overhodet kan komme til, ved at man finner en ny beskjeftigelse for ham på det syd-amerikanske kontinent. Det åpne sår, som «Rettsoppgjøret» har skapt på det norske samfunnslegeme, skal med andre ord aldri komme til å gro, så lenge han kan være i virksomhet, men befordre hans karriere.

I TILLEGG HERTIL VIL HAN etter kunne få anledning til å sværte president Peron og hans styre gjennom sin virksomhet for Dagbladet. Ifølge intervjuet i denne avis har han nemlig «en kjensle av, at det er lykkes oss (Borthen) å stå frem med et eget ansikt på en klarere måte enn tidligere i Argentina takket være hans informasjonsvirksomhet». Hva vil imidlertid de argentinske autoriteter si til denne frekke påstand, etter de nu har fått full rede på alle hans intriger? De vil sikkert komme til å dømme på en ganske annen måte nu enn Borthen aner, som vi senere skal se.

AV BORTHENS ANDRE pres-seartikler, som jeg har hatt anledning til å se, fester jeg meg særlig ved en i tidskriftet Aktuelt av 7. januar i år under overskriften:

«Utstøtt Adam i ny hage».

Her boltrer han seg i vilden sky og har til og med oppdaget at Cangallogaten munder ut i Leandro Alem avenyen, — «om dagen en av Buenos Aires hovedtrafikkårer, om natten stedet for billigere fyll og hor i en perlerad av neonbelyste dansebuler». Det later til at Borthen må være godt kjent fra sitt fireårige opphold her i landet på bordellene i Leandro Alem — vesentlig bedre enn på Café Columbia i Cangallogaten, — og han må øyensynlig ha dem i så velvillig erindring at han unnlater å opplyse sine lesere om at hans forhadte Peronstyre har stengt alle disse sjømannsbuler fra den 1. januar i år. Forøvrig vil jeg etter at jeg nu er blitt argentinsk borger på

Forta. side 4

Norsk læge fremlegger oppsiktvekkende og epokegjørende biologisk teori.

Mennesker, planter og dyr sender ut elektromagnetiske bølger.

MULIGHETER FOR EFFEKTIVT MIDDEL MOT BAKTERIEKRIG.

Påvirkning av enkeltindivider og menneske-ansamlinger ved hjelp av spesielle bølger.

Etter hva «S. Mals» erfarer har en norsk vitenskapsmann, dr. med. Thorleif Kiserud, nettopp avsluttet et stort vitenskapelig arbeide, som åpner vide perspektiver såvel i biologien som i arbeidet for fredens sak. Han har kalt sitt arbeide «Den bio-energetiske bølge-teori», men da det er foretatt utallige eksperimenter på grunnlag av hans nye vitenskapelige ideer, hevdes det at det ikke lenger bare dreier seg

skellige organisme, f. eks. av kreftsvulster.

Allerede disse resultater er epokegjørende, uttales det, men dr. Kiserud er gått lenger. Han har således påvist at det teoretisk er mulig å bekjempe sykdoms-arnesteder på lang avstand. Dette innebærer bl. a. at man kan nøytralisere bakterier på lang avstand som middel mot bakteriekrig. Ennå mer oppsiktsvekkende er at man ved hjelp av

å kunne fastslå fostrets kjønn lenge før fødselen, stille diagnoser angående avulstdannelser på et tidlig tidspunkt og bekjempe sykdoms-arnesteder på lang avstand. Alt dette er jo egnet til å fremme menneskehetens trivsel og nøytralisere den fare for menneskeheten som en mulig bakteriekrig kan innebære. På den annen side er han fullt klar over den fare for menneskeheten som siste punkt i hans oppdagelse

en rekke vitenskapsmenn, som har vist stor interesse, men som har reagert på forskjellige vis. En kjent lege i Oslo var tilbøyelig til å stille seg skeptisk før han fikk anledning til å studere teorien i et anerkjent vitenskapelig tidskrift. Andre sakkyndige var mindre forbeholdne.

EN LEGE UTTALER SALEDES,

at alle store oppdagelser som regel er mottatt med skepsis ikke bare av legfolk, men også — og kanskje i ennå høyere grad — av sakkyndige.

(Forts. side 2)

til sykehusopphold for min far og bad om at han gjorde det han kunne for at Rutledal ble innlagt på sykehus. Aaseb var til å begynne med uvillig, men jeg ga meg ikke. Jeg tror Aaseb var redd for at jeg visste for meget og da også om hans tidligere meritter, f. eks. da han for endel år tilbake opptrådte i fylla i full uniform. (Dette skal jeg imidlertid komme tilbake til senere. Det vil gi en viss karakteristikk av denne nu så «store» mann. Også andre størrelser innen politiet skal få den usminkete sannhet offentliggjort). Det var imidlertid med uvilje at Aaseb skaffet meg garanti for kr. 4000, derav kr. 1000 øyeblikkelig betalbar i en bank i Bergen. Med dette papiret i lommen gjaldt det nu å få tak i en læge som ikke var politisk interessert og en slik fant jeg i dr. Victor Linden.

ETTER EN GRUNDIG UNDERØKELSE

fastslo doktoren, at min far kun hadde noen få måneder igjen å leve. Herr Linden erklarte at det n uvar for sent å komme på sykehus og at det beste ville være at han reiste hjem og var på sitt landsted sine siste leve-

(Forts. side 4)

Vi bringer her en artikkel utenfor det vanlige i vårt blad. Den er stillet til vår disposisjon ikke bare fordi det er en nordmann det her gjelder, men fordi dr. med. Thorleif Kiserud er en av de mange tidligere NS-medlemmer, som har måttet dra ut av landet for å skape seg en framtid. Han har som forsker skapt seg et navn, og det er oss en glede å kunne meddele, at det er flere som under liknende vilkår har gitt vårt land ry. At deres navn ikke glimrer i den norske presse er en sak for seg, men de gjør et arbeide til gagn for menneskeheten, og det er hovedsaken. Vi håper senere å kunne fortelle om flere liknende eksempler, men de som det gjelder, må av hensyn til forfølgelsen og sine pårørendes skjebne, inntil videre arbeide i det skjulte. Slik er nå engang forholdene — selv om de kan gi anledning til adskillig bitter ettertanke. Den kommunistiske mentalitet er således ikke langt borte.

om en teori, men om håndgripelige kjennsegner.

Etter hva det opplyses, har dr. Kiserud ved vitenskapelig kontrollerte forsøk påvist strålinger av frie bølger av elektromagnetisk natur fra mennesker, dyr og planter. Han har bestemt menneskenes bølgelengder og har påvist at hvert enkelt menneske har sin egen spesielle bølgelengde. Han har konstatert at kvinner som regel har lengere bølger enn menn. På grunnlag av dr. Kiseruds system kan man nå med sikkerhet fastslå et fosters kjønn lenge før fødselen. Ennvidere kan man på grunnlag av det samme system på et tidlig tidspunkt stille diagnoser angående avulstdannelser i den menne-

skendelse av spesielle bølger kan øve innvirkning over lengere avstander på enkeltindivider og større menneske-ansamlinger. I disse tilfeller må man bruke bølger som ligger innenfor menneskenes frekvens.

FØR DR. MED. THORLEIF KISERUD SKREV

ned sin teori, foretok han tusenvis av eksperimenter som andre vitenskapsmenn fikk anledning til å følge. Hans teori må derfor allerede anses for å være bevist, selv om det selvsagt gjenstår meget praktisk arbeide å utføre på de forskjellige områder som berøres av hans resultater. Dr. Kiserud er en vitenskapsmann og en humanist i ordets mest utstrakte betydning. Han gleder seg derfor over at han har kunnet finne fram til slike ting som

kan romme, det om innvirkning på menneskene på lang avstand. En slik innvirkning kan være et farlig krigsvåpen hvis den settes i gang av samvittighetsløse statsmenn, og denne tanke plager dr. Kiserud sterkt.

Dr. med. Thorleif Kiserud er 37 år gammel og har fått sin utdannelse ved flere utenlandske universiteter, bl. a. ved det kjente universitet i Marburg a. d. Lahn. I de siste årene har han oppholdt seg i Latin-Amerika, hvor han har vært knyttet til vitenskapelige forskningsinstitutter. For øyeblikket arbeider han ved et institutt som er opprettet av det argentinske helsedepartement i Buenos Aires.

Så vidt den meddelelse vi har mottatt. Vi har forelagt den for

Landsledelsen i vårt forbund skal ha møte i juni.

Møtestedet ikke bestemt, men sansynligvis blir det Hamar eller Lillehammer.

Organisasjonsarbeidet går jamt og sikkert framover

Vi har henvendt oss til formannen i vårt forbund, kaptein Hroar Hovden, og stilt ham noen spørsmål — bl. a. om

Når vil det bli innkalt til møte i Forbundets landsledelse?

I protokollen fra Oslo-møtet 14 og 15. oktober i fjor, uttaler herr Hovden, står det: «Så snart man har kunnet skaffe et tilstrekkelig økonomisk fundament og Arbeidsutvalget har knyttet de best mulige forbindelser utover landet, er det forutsetningen at det sammenkalles et landsmøte, forutsetningsvis i løpet av våren 1950, til behandling av de disposisjoner som er truffet, de forslag som blir stillet av Arbeidsutvalget og beslutning om det videre arbeid.»

Først vil jeg nevne at de vedtekter som nå foreligger, og som

skal behandles på møtet, skiller mellom landsmøte og møte i landsledelsen. Landsledelsen er Forbundets øverste myndighet, og består av 1—3 representanter fra hvert fylke. Møte i landsledelsen holdes en gang årlig, eller når et bestemt antall medlemmer krever det. — Landsmøtet derimot blir nærmest et stevne f. eks. sommerstevne — med foredrag, diskusjon, underholdning og kameratselig samvær. Her kan alle Forbundets medlemmer, bidragsytere og venner møte. — Landsmøte holdes etter vedtak av Forbundsstyret.

Vel, møte i landsledelsen skal holdes i vår, jeg hadde håpet i løpet av april. Dessverre viser det seg å være uråd å få alt klapet og klart til den tid. På siste møte i Arbeidsutvalget ble spørsmålet behandlet, og det ble ved-

Forta. side 4

MYTENS 10-ÅRSJUBILEUM ELLER KAPPLØPET om NORGE 9. april 1940

BLANT ETTERLATENSKAP-ENE til de engelske soldater som flyktet fra Norge i 1940 var også en del kartor over Narvik-området. Disse kartor dekket følgende område i målestokk 1 : 100.000: Tysfjord fra 68 gr. 0' til 68 gr. 20' n. b. og 5 gr. 30' til 6 gr. 30' øst (øst Oslo), Ofoten fra 68 gr. 20' til 68 gr. 40' n. b. og 5 gr. 30' til 6 gr. 30' øst (Oslo) og Narvik fra 68 gr. 20' til 68 gr. 40' n. b. og 6 gr. 30' til 7 gr. 30' øst (Oslo) — altså nøyaktig det område hvorpå engelske styrker etter The First Lords forslag skulle landsettes.

Kartene er reproduksjoner utført 1940 av vanlige norske gradavdelingskartor fra 1917, 1918 og 1919, henholdsvis M 10 — M 9 og N 9 — med engelsk tekst og tegnmorklaring, og er dessuten påtrykt: Geographical Section, General Staff, no. 4090, War Office 1940 (Geografisk avdeling, Generalstabens no. 4090, Krigskontoret 1940). Slike kartor hadde engelske soldater med seg ved sin ankomst til Norge i 1940, og når man sammenholder dette faktum med King-Halls omtale av de alliertes planer om landgang i Narvik, må det være tydelig for all verden at vestmaktene allerede var i ferd med å realisere sine planer om invasjon i Norge — men var så somlete i sine metoder at Hitler besluttet å gå først — og kom først.

I DEN TIDLIGERE OFFENTLIGGJORTE ARTIKKEL har vi også Churchills egne ord for at tyskerne var provosert til å foreta sin aksjon mot Norge, og hans ord må vel stå til troende her i landet. Hva blir det så igjen av myten om det tyske «overfall»? Jo, at den tyske okkupasjon av Norge var fremprovosert — og ønsket — av vestmaktene for at disse strategisk kunne utnytte til sin fordel den situasjon som oppstod ved en spredning av de tyske stridskrefter over stort mulig arealer.

Men Tyskland hadde planer om å angripe Norge lenge før England og Frankrike hadde tenkt på noe slikt, sier mange. Ja, det er meget mulig. I land som geopolitisk må regne med muligheten av å komme i krigeriske forviklinger, er det general-

II.

rørende Norge i tilfelle en europeisk krig — en operasjon for å komme en eventuell alliert okkupasjon i forkjøpet, en plan for det tilfelle at Norge ble okkupert av Tysklands flender og en plan for krigføring mot Norge i tilfelle Norge deltar i krig som alliert med Tysklands flender. Kanskje hadde de planer for enda flere eventualiteter. Det beror på omstendighetene hvilke planer som kommer til utførelse.

England har idag sikkert sine planer ferdige både når det gjelder å komme en russisk okkupasjon av Norge i forkjøpet og planer for angrep mot Norge om en russisk okkupasjon ikke kan hindres, og russerne like selvfølgelig sine planer for begge alternativer, og det blir vel nærmest et tilfelle hvem av de to som har sine planer først ferdig. I alle tilfelle virker det temmelig naivt om den ene part beskylder den annen for å være den aggressive part fordi han hadde sine planer først ferdig — det skal en god porasjon troskyldighet til for å la seg overbevise av et slikt argument.

NYGAARDSVOLD BLE IKKE STILT FOR RIKSRETT. Etter det som er nevnt ovenfor, spilte

Nygaardsvold en ubetydelig rolle i selve hendelsesforløpet — det var langt sterkere krefter enn den norske ubetydelig rolle i selve hendelsegjering som trakk i trådene. Man kommer imidlertid ikke forbi at det var Nygaardsvold og hans nedrustningspolitikk som ga vestmaktene mulighet for å drive sitt kyniske spill med Norge, men Nygaardsvold kunne neppe forstå (ifølge tallrike rettssaker er det bare NS-folk som forstår — eller måtte forstå — noen ting), at de som han anså som sine beste venner skulle falle ham i ryggen på en slik djevelsk måte. Det er vel få som med større rett enn han kan si: Gud bevare meg for mine venner!

HVIS DET NORSKE FOLK hadde fått vite sannheten om disse ting den 10. mai 1945 eller tidligere, var den av propagandamessige grunner fabrikerte myte om det tyske «overfall» avgått ved en stille død og opindonen og «rettsbevissheten» hadde tatt en annen retning enn den tilsktede og «regningen» for okkupasjonen og hva den førte med seg blitt presentert der den rettelig hørte hjemme. Mangt og meget hadde da sett anderledes ut i Norge idag — og hvorledes det i så fall hadde sett ut, overlates det den særede leser å danne seg sin mening om.

Norsk læge fremlegger —

(Forts. fra side 1)

DE SOM I DAG STILLER seg skeptisk til epokegjørende oppdagelser, de som kategorisk avviser nye revolusjonerende framskritt, gjør seg skyldig i en feiltakelse som er like stor som inkvisisjonens overfor Kopernikus og Galilei.

DETTE ER DEN ENNE SIDE AV SAKEN

Den annen side er at det ikke nødvendigvis kan ventes nye, blakkelige praktiske resultater av en slik oppdagelse som dr. Kiseruds, i hvert fall ikke for alle ovenfor skisserte punkters vedkommende. Det kreves ofte et nitid og langvarig forskningsarbeide for å utnytte en

aksjoner stort sett er irrasjonelle, tilsynelatende ikke underkastet noen eksakte lover. Skulle dr. Kiseruds bølge-teori vise seg å holde stikk, vil man for første gang stå overfor et fenomen som bringer mennesket innenfor vitenskapens rasjonelle og eksakte lover. Psykologien vil med ett slag kunne få et fantastisk hjelpemiddel i sin hånd. Man vil kunne finne fram til metoder som vil gjøre det mulig å øve en oppdragende og beroligende innflytelse på enkeltindivider og menneskeansamlinger.

På samme måte som samfunnet i dag tar seg av folkehelsen, vil man kunne ta seg

Nasjonale kultur- Erstatningsdirektoratets representanter bærere midt oppe har beregnet seg ulovlig inkassosalær. i styggedommen.

«Hamburg Statsopera forlot i går Norge etter et gjestespill som fikk en suksess vi neppe har sett maken til her hjemme», skrev FRITT FOLK 9.10.40.

«I den anledning arrangerte kst. statsråd Lunde og frue i går en mottakelse på Frogner-seteren for en rekke innbudne. Blant de tilstedeværende såes for uten framtredeende representanter for Reichkommisariat, de kst. statsråder Meldell, Lie, Hustad, Stang, utrykningsjef Lange og Oslo bys ordfører, Rolf Stranger. Fru Quisling var også til stede. Videre en rekke representanter for musikk, kunst, teater, litteratur, film, kringkasting og presse. Vi nevner i fleng:

Christian Sinding og Ellen Gulbranson, Olav Kleveland og Karl Aagaard Østvig. Videre direktør Rudolf Rasmussen, dir. Jens Thils, prof. Rasmussen, David Knudsen fra Norsk Skuespillerforbund, Henry Alf fra Norsk Operaforbund, teatersjef Hørgel fra Det Norske Teateret og teatersjef Normann fra Nationalteateret.

Av utøvende kunstnere som var til stede kan nevnes Lauritz Falk og Vibeke Falk, Bjarne Buntz, Lillebil Ibsen og Tancred Ibsen, Ørnulf Bast, Elsa Munthe-Kaas og Gerr Tveit.

Kst. statsråd Dr. Gulbrand Lunde ønsket velkommen og uttalte: Tyske gjester! Mine landsmenn!

Ved bordet ser man på et bilde i avisen bl. a. teatersjef Normann, med Jonas Lie like i nærheten.

Fy herr Normann! Nettopp De skulle vite bedre. Visste De ikke at vi lå i ustanselig krig med Tyskland? Følte De Dem så langt fjernet fra de eneste «virkelige» nordmenn i London?

E.D. gå ordren, men justisdepartementet måtte trekke den tilbake i 1946, med beskjed om at de som hadde betalt salær skulle ha sine penger tilbake.

I mars 1950 fikk E.D.-representant i Helgeland først rede på denne bestemmelse.

Har E.D. sabotert departementets pålegg om tilbakebetaling?

Av o.r.sakfører N. Arnesen Finneldfjord

Det har falt i min lodd som praktiserende sakfører, å måtte anstille undersøkelser angående hjemmelen for Erstatningsdirektoratets (nedenfor kalt E. D.) representanters beregning av inkassosalær ved innkreving av bøter etter landsavikanordningen. Undersøkelsen brakte oppsiktsvekkende resultater.

Ethvert noenlunde normalt menneske, ennsi jurist, måtte naturligvis være klar over at det å belaste en bøtelagt med inkassosalær og derved illegge ham en ekstra økonomisk straff, var stridende mot norsk lov og rett. Dette forsto selvsagt E. D.s folk, også dets første sjef, rekrutten J. Chr. Hauge, nuværende sjef for Forsvarsdepartementet, selv om nu hans juridiske kvalifikasjoner, etter hans fadderskap til landsavikanordningene å dømme, iallfall ikke i noen utpreget grad kan rake opp over hans militære.

Men det viste seg virkelig at E.D. i rundskrivelse nr. 29 av 31. januar 1946 til sine fylkes- og distriktsrepresentanter har meddelt at inkassosalær kunne beregnes etter vanlig tariff, når ansvaret (det må jo bety både bøter, erstatnings- og inndragningsbeløp) ikke ble betalt etter

påkrav. Ingen bør tvile på at representantene med glede fulgte denne sin arbeidsgivers anvisning på berikelse, selv om det også skulle skje på bekostning av loven, hva de som jo alle er jurister, måtte forstå. Og dette medførte ganske naturlig en fristelse til å gi sine ofre kortest mulig frist for inkassofri betaling, en fristelse som de anatellig mannjevnt falt for.

Imidlertid falt denne ulovlige trafikk endog justisminister Jens Gundersen for tungt for brystet og i rundskrivelse nr. 217 av 30. november 1946 måtte E.D. meddele sine representanter at inkassosalærer for ettertiden ikke skulle beregnes. Trafikken pågikk således til slutten av 1946 og da dette året var en blomstringstid særlig for forelegg representanter nok de inkassosalærer som de rammede har måttet ut med, et ganske betydelig beløp for det hele land, hvor stort får man vel aldri vite.

Så lile alt dette høres skulle det imidlertid bli atskillig verre.

Det eksisterer en rundskrivelse fra E.D. nr. 157 av 10. juni 1947, hvori det meddeles at Justisdepartementet antar at de debitorer som har betalt inkassosalær, i alle tilfeller bør få dette tilbakebetalt. Men det kan spørres: er denne rundskrivelse sendt ut til representantene? Det fremgår nemlig av en skrivelse av 28. mars d. å. fra E. D.s representant i Helgeland til meg at han ikke har kjennskap til denne rundskrivelse før i mars 1950 da han fikk et eksemplar tilsendt fra E. D. sammen med min korrespondanse med dette i anledning av nærværende sak. Det lyder jo hartad utrolig at E. D. skal ha sabotert Justisdepartementets pålegg om tilbakebetaling av ulovlig beregnede inkassosalærer, men etter all den lov-

Et heidundrende foredrag Og så dundynene over ørene

Av Potemkin

I et møte i Hærens Offiserforbund har general Olaf Helset holdt et heidundrende foredrag som viser at han er varig kurert for karrierebefordrende diplomati. Herr Helset er nå blitt

og Europa var ferdig i og med at Tyskland ble knust, eller blir Eurasia. Norge kan ikke lenger forsvare seg med våpenmakt som selvstendig stat. Det er det forlengst sørget for! Litt

Shal, Olal Potomac

Revolusjonen og fremtiden.

Vårt land har i de siste fem år gjennomgått en revolusjon. — Den har vært fredelig for såvidt som den ikke har kostet blod og liv, men den har allikevel rystet samfunnet slik at det merkes på alle felter, både næringspolitisk og ved en mentalitetsforskyvning av betenkelig art. Den, som ikke ser dette, er politisk blind, og den som ikke vil erkjenne det, er en tåpe.

De som har sans bare for det materielle, kan sammenfatte det i statsminister Gerhardsens ord under trontaledebatten i år: «Eiendomsretten er mer og mer blitt en sosial funksjon i Norge». Og hvorledes det har gått for seg, ga Sven Nielsen uttrykk for ved samme anledning, idet han uttalte: «Vi begynte gjenreisningen i dette landet med å forlenge feriene, med å avkorte arbeidstiden og med å heve lønningene. Det var et mål man kunne sette seg, men vi begynte ved målet, vi begynte i den gale enden. Hittil har det gått på et vis ved at vi har spist opp fonds, ved konfiskatoriske skatter og ikke minst ved forsorgshjelp utenfra. Men på denne måten kan det ikke gå i lengden uten at vi blir helt avhengige av andre, når det ikke lenger er formuer å konfiskere». Utgangstiltingen for dette finner vi i daværende finansminister Brofoss uttalelse i finansdebatten 20. februar 1946, hvor han sa: «Når vi tilslutt skal søke å gi en samlet vurdering av vår økonomiske og finansielle stilling, må en ha lov til å si at vi står betydelig bedre enn en turde håpe på mens krigen ennå pågikk, og langt bedre enn de fleste andre krigsførende land».

Ja, slik sa han om det som var gjort her hjemme, mens han og hans meningsfeller var fraværende. Og mens vi holder på å altere, skal vi som illustrasjon av resultatene gjengi, hva direktør Eyvind Strøm skriver i «Farmand» 13. mars 1950: «Freden kom og alle de gyldne løfter vi ga hverandre under krigen skulle nå innfris. Vi skulle tilbake til friheten. Vi skulle løfte i flokk. Vi skulle gå inn for arbeide — alt for å bringe landet på fote igjen. Men hva er det blitt til? Akkurat der vi slapp. Vi arresteres riktignok ikke, men vi pumpes lens for alt vi har. Driftskapitalen blir skattlagt så den forsvinner jevnt og sikkert. Initiativrike mennesker får ikke lov til å begynne nyttig virksomhet. Flåkene får ikke lov å flåke selv om det både er fisk i sjøen og været er godt. Det skal søkes om alt mulig og staten skal ta seg av alt. Hvordan skal dette ende? Utfor stupet bærer det».

Alt dette — fra finansministerens solstrålefortelling til forretningsmannens fortvilelsesutbrudd — er skjedd mens og fordi omlag 100,000 av landets borgere har vært fratatt sin stemmerett i offentlige anliggender og fremdeles er uten innflytelse på statens anliggender. Og enhver er vel idag på det rene med, at det ikke ville ha skjedd, uten at dette store og planmessige folkebedrag hadde vært satt i verk.

Det burde gi stoff til ettertanke, hvis da folk gidder å tenke selvstendig lenger. Blåsydede politikere lot seg lumpe i et stortillet pokerspill i Londons bombesikre kjellere og gikk atpå hen og fraskrev seg handlefriheten i et såkalt fellesprogram, slik at de totalt mistet evnen til knivskarp opposisjon. De kunne nok knytte nævene i bukselommen, men de var bunnet av hensyn. De tenkte så rødt, hvitt og blått på fedrelandet, mens de andre og mer drevne tenkte på partiet og på sjansen til den sosiale revolusjon, som de da også har gjennomført med planmessighet og dyktighet.

Alene, som vi står i vår vekselgjerning, trekker vi dette forhold frem, for at folk skal forstå bakgrunnen for den politiske forfølgelse av NS-folkene og A-partiledernes uforsonlighet, når det er tale om revisjon av hele rettsoppgjøret. Det er på tide at dette kommer frem i dagen, da trontaledebatten i år ikke ga tegn til at noen av de folkevalgte uten fellesprogrammets spøkelse i bakgrunnen forstår den rette sammenheng. De ga i hvert fall ikke uttrykk for det. Høyre — dette forunderlige høyre — som mente å være opposisjonens snøplog, nevnte det ikke med et ord, og de andre var vel lovlig unnskyldt. Det er som om hele rettsoppgjøret med dets katastrofale følger er dem uvedkommende og at det har vært uten innvirkning på dagens politikk og den tragiske stilling som vårt land er kommet opp i ved A-partiets dundrende tilbake- tog ved siste kvartalskifte. Det er også derfor vi mener at folket selv må ta saken i sin egen hånd og la politikerne forstå, at det nå må ha en ende og at vi i nedens stund må finne tilbake til oss

L. Abee Lund

Nasjonal holdning som har vasket seg.

Tre ganger helt: Lillehammer oktober 1940, Oslo
Politi oktober 1941 og Viktoria Terrasse 1945—50.

Overrettsasskfører Ragnvald Huse møtte forleden i Oslo Forhørsrett til rettslig avhør i anledning hans injurierende beskyldninger bl. a. mot politiinspektør Lars L'Abée-Lund. Her Huse fastholdt sine beskyldninger etter å ha gitt en nærmere begrunnelse, — og det er med en viss spenning mange imøteser denne saken for Oslo Byrett eller Eldsivating Lagmannsrett.

Ifølge en politirapport av oktober 1940, omtalt i «§ 100» og senere i major Langelands bok «Dømmer ikke», var det daværende politifullmektig L'Abée-Lund som egenhendig arresterte den unge Nøsterud — under en gatedemonstrasjon mot et NS-foredrag på Lillehammer. Grunnen var at Nøsterud ropte «Ned med Quisling! Leve Kongen!» — Tiltalebeslutning ble utferdiget for Folkedomstolen ved Statspolitistjefen.

Etter at en rekke politilembetsmenn høsten og vinteren 1940 hadde søkt avskjed på grunn av pågangen om å melde seg inn i NS, søkte herr L. L'Abée-Lund over nyttår en av de ledige stillingene, og ble av Jonas Lie ansatt som politifullmektig hos politimester Askvåg i Oslo, forteller herr Langeland i sin bok. I tilslutning til dette har vi fått anledning til å gjengi et lite utsnitt av det stenogramreferat fra Fanebust-saken som ikke tålte dagens lys (Det ble rettsstridig stoppet i trykken ved provokatørhjelp).

På side 267 gjengis hva Fanebust forklarte i lagmannsretten angående kriminalsjef Kalltenborgs razzia i hans hjem bl. a.:

Aktor, statsadvokat Reidar Aasgaard nevnte i sitt innledningsforedrag at en under den razziaen hadde funnet fotostatistiske gjengivelser av dokumenter vedrørende menn i offentlige stillinger. Da dette av juryen og den ærede rett lett kan bli oppfattet slik at dette forhold skulle være kompromitterende for meg, vil jeg nevne at så er aldeles ikke tilfelle. Derimot anser jeg det for å være mindre

At de to politifullmektigene senere er blitt inspektører og ledere av Landssvikavdelingen kan umulig være kompromitterende for meg? Heller ikke kan det legges meg til last at medlemmer av Oslo Politi uoppfordret sender meg disse fotostatene og denne rapporten. Forholdet bak de fotostatene syntes jeg forresten ikke var så særlig klanderverd, da saken ble ordnet på minneligste måte. Jeg har derfor ikke benyttet dem mot vedk. inspektør.

Anderledes stiller det seg med L'Abée-Lund. Etter hans forhold på Lillehammer, omtalt i det beslaglagte, reviderte dobbeltnr. 8—9 av «§ 100» — sammenholdt med hans uforsonlige holdning idag, — beklager jeg tapet av denne rapport som det ikke er lyktes meg å skaffe gjenpart av da avsenderen er meg ukjent. Jeg ville gjerne ha undersøkt den saken nærmere.

Da heller ikke vi har hatt anledning til å granske forholdet bak denne beslaglagte rapporten, skal vi unnlate å kommentere den idag, men anmoder en eller helst flere av de 50 politimenn om å sende oss en redegjørelse?

Vi har spurt Fanebust om han ikke er engstelig for at stenogramreferatet kan bli stjålet av den samme provokatør som fikk stoppet det i trykken? Men han svarer med et beroligende smil at påtalemyndigheten har lært ham å oppbevare fryktede dokumenter i dekning.

AMNESTI?

Flere blad har i den senere tid tatt til orde for å få istand et bredt anlagt amnesti i «rettsoppgjøret». Det kristelige blad «Dagen» skriver bl. a.: «En kan vel si at det er for sent nå. Bitterheten er så dyp, de sårene som er slått så uhelebredelige, at det ikke lenger nytter.»

Bladet har visse rett, at bitterheten er dyp og sårene uhelebredelige. Vi slår oss ikke tilro med et alminnelig

REFLEKSJONER

LO. NESTFORMANN,
GUNNAR BRÅTHEN,

uttaler i «Vårt Land», at NS-folkene ikke har noe å beklage seg over, når det gjelder fagorganisasjonens behandling av dem. En har gjort hva som gjøres kunne for at alt skal gå bra, sier han. Dette er jo den rene solskinnshistorie, men livets hårde virkelighet er nok en annen. Fremdeles opprettholdes de ukontrollerte private særdomstoler i fagorganisasjonene, i statsapparatet og i de private bedrifter. Om NS-folkene søker stillinger, blir de enten avvist på stedet eller de får ikke svar, og i organisasjonene holdes der avstemninger med vekslende resultat. Noen kommer inn, det er sant, men ennå flere blir avvist. Slik er det ikke minst i sjefarten. På kysten er det, sier vår hjemmelmann, nesten umulig å komme inn, og når det gjelder utenriksarten, hvor det er skrikende mangel på faglærte, står ubetalte erstatninger og bøter i veien for å få pass. Det er således ikke så lyse utsikter. Fagarbeidere kan som regel slå seg igjennom i land, i hvert fall så lenge der er full sysselsettelse i arbeidslivet, men bestillingmenn og tjenestemenn og folk i de frie erverv har det kummerlig. Her må det skje en forandring, og det er å håpe, at den nyorientering, som stortingsmennenes forslag bærer bud om, kan medvirke til dette.

DEN SØRGELIGE ARRESTASJON OG DEPORTERING

av de norske jøder etter tyskernes uavviselige ordre synes nærmest å ha gått i glemmeboken. Men en og annen gang dukker det spørsmål opp: Hvem var det som foretok arrestasjonen av disse ulykkelige mennesker? Det er så lett å svare: Det var Stapo, som hadde den jobben, for disse karene har ikke anledning til å forsvare seg. Men er nå dette svaret riktig? Vi kjenner eksempler på, at det ofte var det ordinære politi som foretok arrestasjonene og at de ikke alltid foregikk så pyntelig. En eldre, velansett jødisk forretningsmann, som ble hentet av det ordinære politi, ba meget pent om å få bestille bil for å kunne kjøre så ubemerket som mulig til arresten. — Konstabelen svarte brydsk, at det fikk vel klare seg med Svarte-Marja, som stod nede i bakgaten. Og slik var det i mange tilfeller. Men all skylden for dette overgrep ble valtet over på Stapo og på NS til tross for at sterke krefter ble satt i bevegelse for å stanse denne dødsferd, som ikke alltid endte i de tyske fangeleirer. Det kan vel hende at disse spørsmål også en gang kan bli tatt opp til granskning.

43 er idag uten innhold og en opphevelse av den vil være uten reell betydning, uttalte justisministeren i en spørretime forleden i stortinget. Personlig var han sikker på, at det ikke ville bli fullbyrdet flere dødsdommer. — Den avskyelige skyting av professor Skancke under Akershus murer skal således betraktes som avslutningen på et av de mørkeste kapitler i norsk rettshistorie. — Sjersmålet om dødsstraffen i sivile saker under en mulig ny krig er under behandling sammen med en rekke beredskapsaker, og den tilbakevirkende dødsstrafflov vil da bli formelt opphevet først når denne lovgivning blir utferdiget. Det er flere lyspunkter i denne sak, men vi gjentar kravet om, at det denne gang i tide blir gitt klare og greie bestemmelser i lovs form om selvbeholdningens opptreden under en eventuell krig og at det ikke skal opereres med lover som blir iverksatt etter at en handling er begått.

Ellers vil vi komme opp i den hevne. Ellers vil vi komme opp i den samme elendigheten som i galskapens år 1945.

SELV A-PARTIET HAR IKKE ALLTID GLEDE

av sine barn. Se nå bare på stortingsmann Jacob Frila. Han har vært i Malmø og har talt på verdensfederalistenes stjerne der. Han spilte rollen som barnet i eventyret om keiserens nye klær og sa åpent, at det i Norge var en voksende opinion mot Vestmaktene og forbindelsene med disse. Orienteringen går med raske skritt velen mot øst eller i første rekke «Sveriges vei» sa han. Det kan være så sin sak, at en stortingsmann reiser til et fremmed land og orienterer om norsk utenrikspolitikk. — Hadde en NS-mann gjort det, skulle man ha hørt stort spektakkel i den dertil innrettede presse. Nå nøyer man seg med å si at det her hjemme ikke er noen som tar Jacob Frilas tøy alvorlig, og det slås fast, at han prater bare på vegne av seg selv og sine kommunistiske venner plus en liten sekt av skakk-kjorte pacifister. Vi er ikke så stikker på, at denne enrettethetens kategoriske dom er et uttrykk for folkemeningen. Det murren og knurres i folkedypet — og ikke minst blant A-partiets egne folk, men det er vanskelig å komme til orde. Høyere og høyere slås det allikevel, at det nå engang ikke er så åvart alt som kommer fra øst og heller ikke så uskyldshvitt alt som kommer på de 50 pst. amerikanske båter fra vest. Vi kjenner ikke herr Frila hensikt med å reise utenlands for å avsløre keiserens

Alene, som vi står i vår vekselgjerning trekker vi dette forhold frem, for at folk skal forstå bakgrunnen for den politiske forfølgelse av NS-folkene og A-partiledernes uforsonlighet, når det er tale om revisjon av hele rettsoppgjøret. Det er på tide at dette kommer frem i dagen, da frontaledebatten får ikke ga tegn til at noen av de folkevalgte uten fellesprogrammets spøkelse i bakgrunnen forstår den rette sammenheng. De ga i hvert fall ikke uttrykk for det. Høyre — dette forunderlige høyre — som mente å være opposisjonens snøplog, nevnte det ikke med et ord, og de andre var vel lovlig unnskyldt. Det er som om hele rettsoppgjøret med dets katastrofale følger er dem uvedkommende og at det har vært uten innvirkning på dagens politikk og den tragiske stilling som vårt land er kommet opp i ved A-partiets dumdrende tilbaketog ved siste kvartalskifte. Det er også derfor vi mener at folket selv må ta saken i sin egen hånd og la politikerne forstå, at det nå må ha en ende og at vi i nedens stund må flume tilbake til oss selv i vilje til samarbeide. Det er langt, langt frem til neste valg, og meget kan hende i mellomtiden, men velgerne kan allikevel la sine representanter få å vite, at de har plikter ut over de programmessige og at det nå gjelder å hele de sår som kan heles. Det er nemlig ikke bare en økonomisk katastrofe som truer landet, men noe som er mer verd. Det er hele folkesjelen, som holder på å gå tapt under revolusjonen.

Vi er alle skyldige.

Menneskeslekten synes å gå inn i det store mørke.

En manende påskepreken av biskop Schjelderup.

Ved høgmessen i Hamar Domkirke 1. påskedag holdt biskop dr. theol. Kristian Schjelderup en gripende preken, hvor han minnet om at 1. påskedag får faller på 9. april, ti år etter at krigen begynte i vårt land og fem år om en måned etter at vi fikk oppleve freden. Hvor meget kunne vi vel ikke ha ønsket oss anderledes. Det ble ingen oppstandelsens nye morgen etter freden. Det mørknet til igjen. Menneskeslekten synes å gå inn i det store mørkt, hvor den kan alette seg selv og hele verden ut.

Vårt folk er idag, 5 år etter frigjøringen, enda ikke ferdig med krigen. Den harde gjengjeldelses ubønnhørlige hjul ruller fremdeles, mens mistilliten frodig vokser mellom oss. Noen hver av oss kan forferde oss over hvor kalde, avstumpete og harde vi selv er blitt. Vi ser vår sviakt og kjenner det mørke som synd og skyld legger om vårt liv.

Om så feirer vi påske! Men Jesu oppstandelse er ingen magisk virkende trylleformel som av seg selv skaper lys av mørke.

Vil vi ut av mørket, da må det skje noe med oss selv. Vil vi møte den oppstandne og få del i lyset, da må vi først gå veien om Korset på Golgata. Der, ved Korsets fot, må vi legge all vår selvgothet og egenrettferdighet og bli små i oss selv. Der må vi bekjenne vår synd og all vår

sviakt. Der må vi gjøre bot, for vi er alle skyldige og vi har ingen noe å rose oss av. Vi må åpne vårt hjerte for den kjærlighetens Ånd som lyser fra den Korsfestedes Åsyn, den kjærlighet som er så stor at den også kunne be for sine bødler. Herre forlat dem, ti de vet ikke hva de gjør! Går vi denne vei, da kan vi oppleve at lyset tennes også i vår sjel og driver mørket ut, uttalte biskopen.

Feltmarskalk Montgomery, — hvis stemme en kvinnelig Oslo-journalist fant like besnærende som den mindre heldige amerikanske medisinmann, pastor Freeman — «Monty» kom fallfall med en eneste interessant uttalelse til den nesegruse Oslo-presse. Den gjengis slik i Verdens Gang, 13. mars:

Montgomery sa: «...Besøket startet i Stavanger, fordi jeg hadde interesse av å se nettopp denne del av landet.»

Det er som bekjent megen vakker natur i Rogaland, f. eks. betong-dekkene på Sola, m. m., som kan spille en rolle for den nye Stratforceplanen.

Blir utførelsen av den lille ynkelige som i 1940?

bust forklarte i lagmannsretten angående kriminalsjef K a l t e n b o r n s razzia i hans hjem bl. a.: Aktor, statsadvokat Reidar Aasgaard nevnte i sitt innledningsforedrag at en under den razziaen hadde funnet fotografiske gjengivelser av dokumenter vedrørende menn i offentlige stillinger. Da dette av juryen og den særede rett lett kan bli oppfattet slik at dette forhold skulle være kompromitterende for meg, vil jeg nevne at så er aldeles ikke tilfelle. Derimot anser jeg det for å være mindre flatterende for en av politinspektørene ved Landssvikavdelingen (dog ikke L'Abbe-Lund). Jeg vil derfor kort nevne hva det dreier seg om.

— Dommeren: Ja gjør det. Jeg kjenner ikke noe til det.

— Fanebust: Det dreier seg bl. a. om fotostater av rapporter som en nåværende politinspektør ved Landssvikavdelingen har avgitt i 1940 eller 41 mot norske patrioter som var mistenkte for mangfoldiggjøring og distribuering av illegale skrifter.

L'Abbe-Lund som Oslo-helt oktober 1941.

Dessuten ble det bl. a. «beslaglagt» — uten at det såvidt meg bekjent er innhentet rettskjennelse for beslaget — en maskinskrevet rapport jeg hadde motatt fra en ikke navngitt mann i Oslo Politi. Den skildret en nattlig razzia gjennom alle hoteller og herberger i Oslo i oktober 1941 — for å fange inn folk i motstandsbevegelsen som en antok delvis bodde illegalt på hotellene eller de andre herbergene. Det ble tatt ut 50 politimenn til denne razzia, og daværende politifullmektig Lars L'Abbe-Lund holdt detaljert instruksjonsforedrag om hvordan en skulle gå frem. Politimennene skulle gå to og to og såvidt jeg husker først kontrollere fremmedstatene og eventuelt ta utfære om en fant noe mistenkelig. Deretter skulle en etter midnatt igjen oppsøke de samme stedene og konfrontere gjestene med listene — og grensebeboerne — på værelsene.

Rapportøren nevnte som sin oppfatning at dersom instruksjonen var blitt fulgt til punkt og prikke av politimennene, ville meget ha hendt som kunne fått alvorlige følger for motstandsbevegelsen. Men til politimennenes ære skal det sies at de saboterte og så mellom fingrene i den utstrekning det var nødvendig.

AMNESTI?

Flere blad har i den senere tid tatt til orde for å få istand et bredt anlagt amnesti i «rettsoppgjøret». Det kristelige blad «Dagen» skriver bl. a.: «En kan vel si at det er for sent nå. Bitterheten er så dyp, de sårene som er slått så uhelebredelige, at det ikke lenger nytter.»

Bladet har visse rett, at bitterheten er dyp og sårene uhelebredelige! Vi slår oss ikke tilro med et alminnelig amnesti! Jeg satt på Ilebu, da et pøbelorgan angrep Bjørnson for hans artikkel: A l d r i. Vi måtte jo skaffe oss originalen av artikkelen og den stod bare i «8. Mai». Men å få dette organ inn på Ilebu var ingen lett sak. Vi greide imidlertid også dette og «8. Mai» med Bjørnsons artikkel gikk fra rom til rom, fra sal til sal. Artiklene ble lest høyt for å spare tid. Jeg kan berømte at artikkelen Aldri traff sønnen på hodet. Det ble spontan jubel for hver gang den ble lest. Det falt mange takkens ord for den gamle kjempe på Aulestad. Han hadde utløst hva vi alle tenkte og følte, men ikke kunne komme til å skrive på grunn av at vi var i fengsel. Men jeg er viss på at de samme følelser gjorde seg gjeldende overalt rundt landet hvor artiklene ble lest.

Hva er det så vi krever, når vi ikke finner et alminnelig amnesti tilstrekkelig?

Vi forlanger full og hel oppreisning, erstatning for hver dag av fengselsoppholdet, tilbakebetaling av erlagte erstatninger, tilbakebetaling av bøter og sakførersalærer, fullstendig utslettelse i strafferegistret for alle dømt, tatte fingeravtrykk brendt, likeledes de spørreskjemaer som i 1945 ble tatt opp av Statistisk Centralbyrå. Og med hensyn til gjeninntakelse i arbeid forlanges Status quo i 1940! De stillinger man da hadde skal man ha tilbake ved siden av lønn i suspensjonstiden for embets- og bestillingsmenn!

Dette er de krav vi stiller til statsmaktene før sårene kan begynne å gro!

Vi betrakter «rettsoppgjøret» som en komedie, idet vi den hele tid har vært klar over, at vi selvfølgelig ikke på noen måte er straffskyldige! Man har rettet baker for smed! Nygårdsvolds regjering skulle først og fremst ha vært stillet for en objektiv domstol, hvor ingen av dommerne

hadde «medlemsbok i partiet». Best var det at man fikk dommere fra nøytrale lande som Sverige og Sveits. Jeg er enig i at en rikere over regjeringen Nygårdsvold ikke hadde noen betydning, når lagtinget og Høyesterett skulle dømme. Det var for mange inhabile med «partiboka», og da ble det bare storm i et glass vann.

Nel, still Nygårdsvolds regjering for en objektiv, nøytral domstol og legg general-krigskommissær Alf Mjøsens anklagepunkter, som stod å lese i Dagbladet, til grunn for tiltalen! Mjøs var i årrekker formann i Stortingets Militærkomite, så han kjenner sakene hvor-etter Nygårdsvold kan anklages!

Det begynner å gå opp for det norske folk, at det var nettopp dette som skulle vært gjort i 1945, før han fikk sette seg tilrette på taburetten igjen. Man er vel da klar over at «Borgerdåds-medaljen» og «æresgaven» ville få en underlig bakgrunn.

Det er åpenbart et «lurt» sjakk trekk av justisministeren ikke å utarbeide noen amnestilov, men slippe de fengslede ut «baktrappen» enkeltvis. Dermed mener han naturligvis å få ro omkring «rettsoppgjøret». Men det kan han og «kretsen» være hellig forvisset om, at vårt krav som foran nevnt aldri vil bli opp! Det kan ta tid å få åpnet øynene på de mest forstokkede, men allerede nå har tusener i dette land innsett det uriktige i at NS ble gjort til syndebukk for at Nygårdsvold-regjeringen la landet åpent for invasjon.

Fange på 5. året.

hadde «medlemsbok i partiet». Best var det at man fikk dommere fra nøytrale lande som Sverige og Sveits. Jeg er enig i at en rikere over regjeringen Nygårdsvold ikke hadde noen betydning, når lagtinget og Høyesterett skulle dømme. Det var for mange inhabile med «partiboka», og da ble det bare storm i et glass vann.

Nel, still Nygårdsvolds regjering for en objektiv, nøytral domstol og legg general-krigskommissær Alf Mjøsens anklagepunkter, som stod å lese i Dagbladet, til grunn for tiltalen! Mjøs var i årrekker formann i Stortingets Militærkomite, så han kjenner sakene hvor-etter Nygårdsvold kan anklages!

Det begynner å gå opp for det norske folk, at det var nettopp dette som skulle vært gjort i 1945, før han fikk sette seg tilrette på taburetten igjen. Man er vel da klar over at «Borgerdåds-medaljen» og «æresgaven» ville få en underlig bakgrunn.

Det er åpenbart et «lurt» sjakk trekk av justisministeren ikke å utarbeide noen amnestilov, men slippe de fengslede ut «baktrappen» enkeltvis. Dermed mener han naturligvis å få ro omkring «rettsoppgjøret». Men det kan han og «kretsen» være hellig forvisset om, at vårt krav som foran nevnt aldri vil bli opp! Det kan ta tid å få åpnet øynene på de mest forstokkede, men allerede nå har tusener i dette land innsett det uriktige i at NS ble gjort til syndebukk for at Nygårdsvold-regjeringen la landet åpent for invasjon.

Det er åpenbart et «lurt» sjakk trekk av justisministeren ikke å utarbeide noen amnestilov, men slippe de fengslede ut «baktrappen» enkeltvis. Dermed mener han naturligvis å få ro omkring «rettsoppgjøret». Men det kan han og «kretsen» være hellig forvisset om, at vårt krav som foran nevnt aldri vil bli opp! Det kan ta tid å få åpnet øynene på de mest forstokkede, men allerede nå har tusener i dette land innsett det uriktige i at NS ble gjort til syndebukk for at Nygårdsvold-regjeringen la landet åpent for invasjon.

JEG HAR ALDRI SETT,

at et ungt menneske, som har vært i fangsel, er kommet forbedret ut igjen, så den danske politadvokat Aage Lotting i et foredrag forleden. — I nesten alle tilfeller kommer lovovertrederen ut igjen med et inngrodd hat til samfunnet. Det betyr at han i mange tilfeller bare venter på en anledning til å ta hevn over samfunnet. Politadvokatens uttalelser gjaldt kriminelle elementer, men når det er tale om straffens hensikt, har han utvilsomt rett og hans uttalelser kan utvides til å omfatte også de politiske dømt her hjemme. Og her er ennå et argument for anarlig lærelatelse av dem som ennå henseper sitt uale liv i de politiske konsentrasjonsleirer og som for hver dag blir mere og mere overbevist om at de handlet rett i farens stund. I leirene har de vært omgitt av mindreverdige voktere, utsatt for en nedverdiggende behandling og sett hver dag hvorledes deres appell om en saklig bedømmelse og en ny bevisopptakelse blir lagt til side. Det er da ikke noe å undres over, at forakten for «rettsstaten» øker i styrke og at straffen blir en stadig påminnelse om at det er noe galt fatt i kongeriket Norge. En annen tale er det at man her har å gjøre med så verdifulle mennesker, at de ikke vil tenke på noen voldelig hevn over rettsvikterne. Men de er fulle av forakt, av hån over dem, som i hatets og hevners time glemte å ta vare på retten og sannheten, og det er farlig for et samfunn, som står på svake føtter og har skjulte flender innen sin midte. Disse flender er ikke å finne blant de politisk dømt, men sikkert nok blant dem, som det velvise justisdepartement satte til å passe på, at det gikk riktig for seg i konsentrasjonsleirene etter kombinert russiske og engelske metoder — de første utklekket i Sibir gjennom årtier, de siste praktiseret med grufullt hell første gang da boerne kjempet for livet mot de gullterlige imperialister og da Mr. Churchill fikk sin liddap.

Dødssyk og med attest —

(Forts. fra side 1)

dager. Da jeg fikk rede på dette rev jeg istykker papiert jeg hadde fått hos Asebø og kastet det. Senere bad jeg dr. Linden om å få rede på sykdommens art:

Dr. V. Linden.

På oppfordring attesteres at Henrik Rutledal, f. 3/5 89 var til behandling hos meg i tiden 14. mars 47—5. juni 47. Han led av nefritis chr. med uremi. Tilstanden var håpløs . . .

Victor Linden (sign.)

FRA LANDSSVIKAVDELINGEN KOM DER NU BESKJED om at Rutledal øyeblikkelig måtte forlate Bergen da der var fare for oppløp i byen. Dette var selvsagt sludder og i stil med så mangt annet som ble prestert i denne tid. Men Rutledal måtte lystre som et viljeløst barn.

Rutledal-saken ble utsatt til 9. juni s. å. Noen dager før han skulle i retten fikk han et voldsomt krampeanfall og var bevisstløs 1½ døgn.

Da Rutledal var i forhørsretten ble han eskortert av 3 vepnede politimenn. Mindre kunne ikke gjøre seg når det gjaldt å holde vakt over en dødssyk mann. En avis skrev ved den anledning at «Rutledal er sterkt redusert, han er helt blek og taler nesten uhørlig». Etter at hovedforhandlingene var satt igang skrev Morgenavisen den 10/6 1947 bl. a.: «Rutledal bar tydelig preg av å være en syk mann. . . .» Den 11 juli 1947 døde Rutledal. Dette var en måned etter at hovedforhandlingen var avsluttet.

I RETTEN BAD RUTLEDAL OM RETTSBESKYTTELSE, — men dette ville ikke dommeren høre på: «Det har ikke noen betydning for saken», sier dommeren. (Ref. Morgenavisen). Etter Rutledals diktat ble følgende nedskrevet om dette forhold: «Angående saken forøvrig meddeles at de politifolk som har hatt med etterforskningen å gjøre er inhabile da f. eks. politibetjent Peder Augestad har for endel år siden blitt straffet av meg i ansettelsesrådet for fyll i sin tjeneste i full uniform på byens gater». Det fremgår videre at herr Augestad brukte «nazist-

stads etterforskningsmetoder».

Videre sier min far: «Sverre Olsen (aktor) som skal være aktor mot meg står heller ikke fritt idet han tidligere har tapt en sak mot meg. Jeg vil på ingen måte undra meg sakens behandling for retten, men jeg begjærer en rettfærdig og upartisk etterforskning».

DET ER GANSKE UHØRT at en anklaget ikke får føre vitner til sitt forsvar. Bergens Arbeiderblad skriver den 9. juli 1947 bl. a.: «Før saksbehandlingen tok til opplyste advokat Egge at Rutledal trass i flere henstillinger fra forsvarens side ikke hadde meddelt ham noen bevisoppgave, slik at det ikke er noen forsvarsvitner for ham». Jeg skal nevne at bl. a. var overbetjent Klingenberg innkalt men han møtte ikke «da han intet utestående hadde med siktede». Herr Kningenbergs brev om dette ble dokumentert i retten. Selvsagt skulle saken av den grunn ha vært utsatt. At Klingenberg ikke møtte har gjerne sin årsak deri at han kjøpte en gave (stor sølvpokal) og dessuten samlet inn et større pengebeløp som gave til politikommandør Clason (NS-mann) da denne ble forflyttet til Oslo. Også herr Kristensen i Dressmagasinet var innkalt som vitne, men møtte ikke.

Da motstandsvitnenes uttalelser for en stor del gikk i Rutledals favør ristet aktor på hodet og hvisket: «Det er en kjent sak at NS hjelper hverandre».

HER ER EN PRØVE PÅ ET AV Hovedvitnenes FORKLARING i retten mot Rutledal og jeg finner den typisk for en ivrig motstander av min far: «Politibetjent Røneltv ble spurt om hva han hadde å si på Rutledal. Røneltv: «Han var en ivrig NS-mann».

Dommeren spurte så om han hadde noe mere å si.

«Jeg har dessverre en dårlig hukommelse, men hvis De vil lese opp den rapporten jeg har skrevet skal jeg huske det igjen». Dommeren: «Nei det går ikke». Deretter forsvant vit-

Den norske jøssingklikk —

(Forts. fra side 1)

peke, at sjøfartsbyen Buenos Aires ikke var verre enn noen av de andre store sjøfartsbyer i verden i denne retning før, men at det nu er blitt vesentlig bedre med den lyssky trafikk i Alem-avenyen, etter bordellene er blitt lukket. Café Columbia i Cangalogaten skildres meget dramatisk, men så lite saklig, at Borthen neppe kan ha satt sine ben i den i den senere tid. Han komponerer nemlig mange kjente emigrantnavn inn i miljøet, personer som jeg aldri har sett på Columbia.

HER I BYEN ER DET SKIKK OG BRUK at forretningsmenn pleier å gå ut i lunsjpausen og innta forfriskninger i nærmeste kafe, som for mitt vedkommende har vært Columbia. Borthens fantasifulle penn skildrer meg som «en ruvende skikkelse, — den store støttestøtteren i den norske landssvikersamfunnet i Argentina». Under mitt arbeid for å hjelpe alle de forfulgte og ulykkelige tidligere medlemmer av Nasjonal Samling, som har måttet vende Norge ryggen er det mange som har søkt meg både på kontoret og i lunsjpausen på kafé Columbia, deriblant atskillige frontkjempere, noen krøplinger, som i mer eller mindre grad har vært forfulgt av den norske legasjon, ved presseattaché Borthen. At disse mennesker har vært mere enn forbitret på den norske presseattaché er ikke til å foruindres over, og det er godt mulig, at enkelte av dem har følt trang til å gi ham en grundig drakt pryl for hans gemene forfølgelser av dem på en nøytral stats grunn. Han har derfor fornuftigvis holdt seg selv borte fra Columbia, — jeg har i alle tilfelle aldri sett ham der, og jeg kan derfor bare karakterisere hans skildring av miljøet på Columbia som journalistisk sensasjonsjageri og vev!

SELVSAGT KAN IKKE BORTHEN VEDKJENNE seg at hans fortsatte overfall på de mange ulykkelige emigranter etter hans hjemkomst til Norge, er et skiltent springbrett for hans sørgjerighet for å karre seg videre frem i den norske utenrikskjeneste, men han forklarer oss en

annen grunn. Det er den tidligere norske koloni i Buenos Aires som forlanger det! Denne forblindede og forstokkede jøssingklikk, som nu føler så bittert, at dens prestisje holder på å røkkes, vet også — ifølge Borthen — at den holder på å komme i mindretall, etter hvert som emigrantenes antall øker! Den er engstelig for den videre utvikling, etter hvert som det lykkes de mange dyktige mennesker fra Nasjonal Samling å skape seg stillinger her i landet, hvor mynkupasjon i forkjøpet, en emdigehtene ikke legger dem hindringer i veien, men tvertimot regner dem som et velkomment nytt element i den voksende befolkning.

UROEN I JØSSINGKLIKKEN har nylig tiltatt, idet fire av dens medlemmer har vært arrestert for ulovlige transaksjoner i sement og fremmed valuta.

Myndighetene er også kommet etter, at Borthen har vært implisert i ulovlige valutatransaksjoner. —

Her i landet er han derfor helt skandalisert til skam og skade for den norske utenriksrepresentasjon.

Etter jeg er blitt argentinsk borger kan jeg når som helst trekke ham til ansvar for alle hans injurier mot meg i den norske presse, så han kan også glede seg til et rettslig oppgjør, hvis han skulle våge å sette sine ben en gang til her i Buenos Aires.

AV NYLIG ANKOMNE AVISER ser jeg til min forferdelse, at generalkonsul Harsem er blitt arrestert for utgivelsen av en bok «Folkedommen over Rettsvikerne» og at statsadvokat Dorrenfeldt har forlangt at forhørsretten skulle avsi fengselskjennelse over ham for tre måneders med besøk- og brevforbud! Finnes det ingen grenser for anvendelsen av juridiske gangstermetoder i Norge selv før år etter grunnlovbruddene og rettsavvineriet mot Nasjonal Samlings medlemmer begynte? Jeg kjenner ikke mere igjen den nasjon som jeg var så stolt av å være medlem av, at jeg har sittet 43 år i Argentina og opprettholdt mitt norske borgerskap. Inntil

Stilling ønskes.

Mangeårig lensmann, uten beskjeftigelse, søker arbeide. Vanskelig stillet. — Bill. mrk. «Snart», nr. 166.

Driftig, øvet gårdskar

søkes til sentr. beligg. Romeriks-gård, uten bil og traktor. Leilighetsvis melking ønskelig. Henvendelse med opplys. og lønnskr. til E. Greftegreff, Frogner st.

Agronom,

traktor- og maskinkyndig, gjerne sertifikat, får plass på trivelig gard ved Randsfjorden.

Per Skude, Ringelia, S. Land.

Domaas Gård

treng gårdskar. Oppl., mulige attestkopier og lønnskrav snarest til bestyreren, adr. Dombås.

Safe — Konvolutten

(Patentanm.)

har innvendig forsegling og kan ikke åpnes av uvedkommende. Vanlig konv.pris + kr. 3.— pr. hundre. Alle sorter kan skaffes.

Fra lager hvit forr.konvolutt, kr. 5.50 pr. hundre + porto. Minste kvantum 100 stk.

SAKO, postboks 122, Stavanger.

Linolitt gulvbelegg

Sterkere og billigere på gulv og trapp enn linoleum. Be om pris og bruksanvisning for blanding og legning.

G. KRISTIANSEN, Krøderen. — Tlf. 15.

Representasjon i Oslo.

På vegne av Oslofirma med kontorer i sentrum og salgsapparat for hele landet, også Nord-Norge, søkes forbindelse med produsenter av gode artikler. Kjøp eller eneforhandling. Salg kun til grossister og detalister.

Direktør ARNE BERGSVIK, Billingstad st.

«Sannheten Frigjør»

Boken sendes innb. for kr. 7.50.

Omgående levering, porto fritt hvis beløpet vedlegges bestillingen til:

«S. Mal», Box 41, Kristiansund N.

Møbelsnekker!

To flinnsnekkere får fast arbeide. En med handelskole og gjerne litt kapital kan også regne

Lærarinne

(ev. lærar) trengst. Interesserte sender søknad med oppl. om alder og utdanning til dette bladet under bill. mrk. «Lærarinne» («Lærare»), nr. 155.

Vi trenger hjelp.

Da min sønn sitter i konsentrasjonsleir, trenger jeg en ung plettelig gutt, der kan delta i melking og ellers utføre alm. gårdsarbeide.

Hans A. Baasted, Bæstad på Grefstad

men dette ville ikke dommeren høre på: «Det har ikke noen betydning for saken», sier dommeren. (Hos Høegsberg og Olsen) Rutledals diktat ble følgende nedskrevet om dette forhold: «Angående saken forøvrig meddeles at de politifolk som har hatt med etterforskningen å gjøre er inhabile da f. eks. politibetjent Peder Augestad har for endel år siden blitt straffet av meg i ansettelsesrådet for fyll i sin tjeneste i full uniform på byens gater». Det fremgår videre at herr Augestad brukte «nazist-hilsingen» under okkupasjonen. Han ble forfremmet av politiminister Jonas Lie. Hans sønn var tysk tolk på politikammeret. — Videre sier Rutledal: «Da krigen var slutt sprang Peder Augestad som en pil over til jøssingene igjen, fikk utlevert Rutledal sin sak hvor etter han igjen ble forfremmet....» «Jeg nærer den dypeste mistillit til Peder Augestad».

Sannheten om den belgiske krisen.

Den kjente svenske utenrikspolitiske forfatter Rütger Essén skriver i det uavhengige svenske dagblad «Dagsposten» bl. a. følgende, som er til å få forstand av:

«Leopoldfrågan är ingen personfråga. Det är antingen en avsiktlig förvrängning eller en barnslighet att tro att det endast är Leopolds personliga hållning, hans envisa fasthållande vid sina rättigheter som konung mot landets intresse, som vållar krisen. Det avgörande är i stället att den belgiska kungakrisen är ett av de hittills främsta symptomen på den alleuropeiska revisjonsprocess, som kan kallas uppgörelse med krigslögnerna. Därav desperation hos de hotade intresserna och intressenterna.

Ingen kan veta vilken verkan Leopoldmotståndarnas desperataspel blir, om det nu verkligen måst följa en tredje valkampanj på mindre än ett år. Det är möjligt att spelet tillsvidare lyckas. Men det kan också hända att folkindignationen kommer att medföra ett ännu starkare utslag till Leopolds förmån. I så fall lär hans återkomst knappast kunna hindras. Leopolds främsta bundsförvant är emellertid helt enkelt det faktum att sanningen om vad som skett under och omedelbart efter krigsåren är på marsch, och i ett dylikt stadium brukar en sanning icke vara lätt att förkväva».

AV HOVEDVIITNESNES FORKLARING i retten mot Rutledal og jeg finner den typisk for en ivrig motstander av min far: «Politibetjent Røneltv ble spurt om hva han hadde å si på Rutledal. Røneltv: «Han var en ivrig NS-mann».

Dommeren spurte så om han hadde noe mere å si.

«Jeg har dessverre en dårlig hukommelse, men hvis De vil lese opp den rapporten jeg har skrevet skal jeg huske det igjen». Dommeren: «Nei det går ikke». Deretter forsvant vitnet.

MANGE HAR SPURT MEG om hvorfor man ville likvidere Rutledal. Ja, jeg lar spørsmålet gå videre til rette vedkommende. Rutledal ble i retten frifunnet for alle påståtte angivelser og saken i sin helhet ble redusert til bagateller. Likevel ga hatets menn ham 7 år.

Jeg spør herved Finn Færevåg, Ragnar Hellebø og den 17 år gamle gutt Olsen. Fornavnet hans kjenner jeg ikke ennå. — Hvem hadde gitt Dere ordre og hvorfor skulle min far myrdes? Såvidt jeg vet skulle likvideringer (mord) godkjennes fra England og jeg vet ikke av at en slik godkjenning ble gitt Dere. Var Dere kommunister som opererte på egen hånd?

FOR Å KOMME I KONTAKT MED DEN TYSKEREN som hadde behandlet denne mordsaken måtte jeg da jeg satt i Knappen konsentrasjonsleir se til å bli «overflyttet» til Bergenhus fengsel. Fanger som hadde forgått seg på en eller annen måte ble som skjerpet straff sendt til Bergenhus. Nu hadde vi en verksmester på Knappen som ikke skal beskyldes for å ha vært i nærheten av kruttet da det ble oppdaget, men nidkjær var han i sin tjeneste som få. Man hadde i leiren ikke anledning til å røke i arbeidstiden og inne i hus overhodet ikke. I en annen k.leir som jeg var var forholdet omvendt. Der måtte man bare røke inne og ikke ute i leiren. Nuvel da den nidkjære «verksmester» kom på kontroll og nærmet seg verkstedet der jeg arbeidet, tendte jeg en sigarett. Mannen ble meget fortørnet, men ga meg en sjanse. Allerede neste dag satt jeg med en ny sigarett i munnviken da han kom. Et par timer deretter satt jeg i politibilen som ekstra var rekvirert fra Bergen på vei til Bergenhus. — Der kom jeg straks i kontakt med kriminalsekretær Johan Arnt. Jeg bad om en kort redegjørelse. Jeg fikk den skriftlig. Her er den:

«Ich war Sachbearbeiter für

derfor fornuftigvis holdt seg selv borte fra Columbia, — jeg har i alle tilfelle aldri sett ham der, og jeg kan derfor bare karakterisere hans skildring av miljøet på Columbia som journalistisk sensasjonsjageri og vev!

SELVSAGT KAN IKKE BORTHEN VEDKJENNE seg at hans fortsatte overfall på de mange ulykkelige emigranter etter hans hjemkomst til Norge, er et skittent springbrett for hans ærgjerrighet for å karre seg videre frem i den norske utenrikstjeneste, men han forklarer oss en

Kommunismus, Terror und Sabotage. Dabei habe Ich festgestellt, das es war ins gesamt 3 mal versucht Dein Vater umzulegen. Und es war 2 mal vor seiner Wohnung und 1 mal vor der Sandviks-Kirche.

Teilnehmer waren:

Færevåg, Finn
Hellebø, Ragnar
Olsen, ? 17 Jahre Alt.

Bewafnet waren Sie mit einer lautlosen Maskienpistole, mehreren Pistolen und Englische Eierhandgranaten. Der letzte Versuch fanden Ende 1944, Anfang 1945 Statt, an dem selben Tag als der Walentinsen auf der Zukerhaus-Brygge Erschossen wurde. Die Akten in der sich die Vernehmungen der Töter befinden, ist in Händen der Landsvik-Abteilung in Bergen, damit Ich Beweissen kan was Ich Sage.

Johan Arnt (sign),
kriminalsekretær

Rutledal i april 1950.
Brynjulf Rutledal.

I oversettelse lyder erklæringen:

«Jeg var saksbearbeider for alle spørsmål som kom inn under kommunisme, terror og sabotasje.

Under dette mitt arbeide fastslo jeg at det tilsammen 3 ganger ble forsøkt å ta livet av Din far, nemlig 2 ganger utenfor hans bolig og 1 gang ved Sandviks-kirken.

De som var med var:

Færevåg, Finn
Hellebø, Ragnar
Olsen, ? 17 år gammel.

De var bevæpnet med en maskinpistol med lyddemper, flere pistoler og engelske egghåndgranater.

Det siste forsøk fant sted i slutten av 1944 eller begynnelsen av 1950, den samme dag Walentinsen ble skutt på Sukkerhus-bryggen.

Aktene som inneholder avhøringene av drapsmennene, befinner seg hos Landssvikavdelingen i Bergen — hvorved jeg kan bevise hva jeg sier.
Johan Arnt.

svikerne» og at statsadvokat Dørfeldt har forlangt at forhørsretten skulle avsi fengelskjennelse over ham for tre måneder med besøks- og brevforbud! Finnes det ingen grenser for anvendelsen av juridiske gangstermetoder i Norge selv iom år etter grunnlovsbruddene og rettssvinneriet mot Nasjonal Samlings medlemmer begynte? Jeg kjenner ikke mere igjen den nasjon som jeg var så stolt av å være medlem av, at jeg har sittet 43 år i Argentina og opprettholdt mitt norske borgerkap, inntil ganske nylig.

Landsledelsen —

Forts. fra side 1.

tatt at hvis møtet ikke kan holdes i april, bør vi — av hensyn til våronna — vente til i juni måned. Og til den tid skal nok organisasjonsarbeidet være kommet så langt at vi kan regne med å få et representativt og godt møte.

Hvor vil møtet bli holdt?

Jeg mener dette første møtet bør holdes etsteds på Østlandet, f. eks. Hamar eller Lillehammer. Senere bør vel den regel innføres, at møtene holdes i tur og orden i de forskjellige landsdeler. Men dette blir jo en sak som landsledelsen selv får avgjøre.

Organisasjonsarbeidet?

Går jamt og sikkert framover, som vi hadde ventet. Våre kontor folk er nå blitt «husvarme» i Forbundets eget kontor, og arbeidet bokstavelig talt i sitt ansikts sved. Vi «underlegger» oss stadig større områder. Det er oss en stor glede å se at så mange «utenforstående» d.v.s. personer som selv ikke er rammet av «rettsoppgjøret», støtter vårt arbeid for sannhet og rett.

Som De kanskje har lagt merke til av annonsen i «8. Mai», har vi måttet innføre faste «konferansedager» ved Oslo-kontoret. Det var nødvendig for å få arbeidsro enkelte dager i uka. Kontoret setter stor pris på besøk, og jeg håper alle våre venner kommer innom når de er på bytur, men det har vist seg å være absolutt påkrevet å reservere noen dager til «internt arbeid», ellers stopper det hele opp.

Og så vil jeg tilslutt atter oppfordre alle som er klar over Forbundets betydning og arbeidsoppgaver til selv å søke kontakt med oss. Sitt ikke og vent på at vi

«8. Mai»

Boken sendes innb. for kr. 7.80.

Omgående levering, portofritt hvis beløpet vedlegges bestillingen til:

«8. Mai», Box 41,
Kristiansund N.

Møbelsnekker!

To finmøbelsnekkere får fast arbeid. En med handelskole og gjerne litt kapital kan også regne med kompaniskap. Helst tidligere N.S.

John Gunnestad, Sande st.

Gårdsdreng

får straks plass på mindre gard ved Tønsberg. Gjerne NS. Billett m. lønnsf. merket «Straks nr. 160».

Ingeniør.

Vil gjerne ha forbindelse med en ledig anleggsingeniør. Forutsetning: N.S. Billett m. «Konferanse nr. 135».

Papirindustri.

Ønsker å komme i forbindelse med en mann som har godt kjennskap til papirforedling. B. m. «Iderik med opplysninger nr. 137».

Husdyreiere!

Øyremerker for småfe og storfe, hønseringer og hundehalsband. Alt med navn eller nummer. Bestill i tide for våren. Erling O. Ramstad, Skjåk

Ektepar 45—50 år

søker hus- og gårdsarbeide hos omgjengelige N.S.-folk. Er allsidig i gårds- og rep.arbeide. Tilbud om hus, arbeid og lønn sendes «8. Mai», merket «Ektepar», nr. 159.

Gjensidig hjelp.

To rom og kjøkken tilleie for enslige mot litt hjelp. B. m. «Solør», nr. 154.

«8. Mai»

Postgiro:
Kontonr. 818 27

skal komme til deg, men meld deg selv til oss. Det letter arbeidet, og tjener Forbundets og dermed vår felles sak.

(ev. lærar) trengst. Interesserte sender søknad med oppl. om alder og utdanning til dette bladet under bill. mrk. «Lærarinne» («Lærer»), nr. 155.

Vi trenger hjelp.

Da min sønn sitter i konsentrasjonsleir, trenger jeg en ung palltellig gutt, der kan delta i melking og ellers utføre alm. gårdsarbeide.

Hans A. Baastad,
Bastad p.å., Østfold.

Hallo, N.S.-jenter!

Ungkar, med liten hytte ved sjøen, ønsker forbindelse med en pike 25—30 år. Intrs. seiling, hjemmehygge, gode bøker og god musikk. Foto og brev til dette blad. Bill. mrk. «Ektekap» nr. 152.

Selger.

Tidl. N.S. mann eller kvinne som reiser eller kan påta seg større distrikt, ønskes for lett-selgelig art. Bill. mrk. «Solid», nr. 145.

En N.S.-dame

i satt alder, som savner et hjem, og er villig til å hjelpe i huset, hvor husmoren er svak, får plass straks. Lønnsforlangende.

Gårdbruker Martin Solheim,
Tjongsfjord.

Maskinstrykkeske

som kan være fagkonsulent ved anlegg av litt større maskinstrykkeri for eventuelt senere å kunne overta stillingen som bestyrerinne, søkes. Opplysninger om tidligere praksis ønskes. Pen leilighet eller hybel med tekjølken i forretningsgården.

Bill. mrk. «Namdalen», nr. 148

Sommeropphold ønskes.

Er det noen som har et rom i en fjellstue eller seter å leie bort for sommeren, på Dagali, helst ved Osjøen, til en dame som er legemlig og sjælelig nedbrutt på grunn av rettsoppgjøret?

Bill. mrk. «Kristen», nr. 157.

Hallo, Oslo!

Ung mann søker hybel i Oslo. Bill. mrk. «Snarest», nr. 151.

Løssalgpris 25 øre

Opplag 10,300

Nordmørspostens Trykkeri